

Boží touha

Dovolte mi, prosím, vážení a milí čtenáři, abych se dnes ještě jednou vrátil k osobnosti z listopadového čísla, totiž k papeži Lvu Velikému. Bylo pro mě totiž docela příjemným překvapením, když jsem jeho slova našel v nejnovějším textu Svatého otce Františka. A jsou to právě ona slova, která jsem citoval v listopadovém článku.

Papež František ve svém apoštolském listě píše doslova: „Církev osvěcená Duchem Svatým už od počátku chápala, že to, co bylo vidět na Ježíši, co bylo možné vidět očima a čeho bylo možné se dotknout rukama, jeho slova a gesta, konkrétní podoba vtěleného Slova, to všechno z něj přešlo do slavení svátostí.“

Ale měl bych začít od prvopočátku. Tento apoštolský list papeže Františka je věnován liturgii – úplně přesně „liturgické formaci Božího lidu“. Víme jistě, co znamená slovo „liturgie“ – používáme ho pro společné slavení v rodině církve, a to způsobem, na němž se společenství církve usneslo.

Nemusím vám jistě zdůrazňovat, že liturgie není soukromou záležitostí jednoho školeného profesionála, tedy kněze. Skutečná křesťanská bohoslužba není a nemůže být „one man show“. Však ono řecké „leiturgia“ znamená doslova „dílo lidí“, anebo také „dílo pro lid“.

ČÍ TEDY DÍLO?

Na prvním místě je to dílo Boží. To také papež František zdůrazňuje třeba už jen jménem svého apoštolského listu, který

pochází z Kristových slov. Najdeme je v Lukášově evangeliu na začátku slavení Poslední večeře: „Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka.“ (Lk 22,15)

Latinské znění Desiderio desideravi ovšem doslova znamená „toužil jsem touhou“. Společné slavení Velikonoc, z něhož vyrostla eucharistie, je výrazem Boží touhy po člověku, která je – jak papež František podtrhuje – vepsána do celého díla stvoření: „Celé stvoření a celé dějiny – které se konečně začínají projevovat jako dějiny spásy – jsou při bližším zkoumání velkou přípravou na onu večeři.“

Bůh je vždycky tím prvním, kdo přichází za člověkem. Bůh je vždycky tím prvním, kdo člověka volá. Bůh je vždycky tím prvním, kdo člověka obdarovává; a přestože

„nepoměr mezi velikostí daru a bezvýznamností toho, kdo jej přijme, je zde nesmírný“, Bůh rozdává štědře, bez omezení a bez podmínek.

Scházíme-li se tedy ke slavení eucharistie, a vůbec svátostí a liturgie, jsme zváni

bez toho, abychom si toto pozvání muse-li jakkoli zasloužit. A jak Svatý otec připomíná, toto pozvání platí nejen pro nás, ale pro celý svět, „aby všichni mohli zasednout k večeři Beránkovy oběti a žít z Beránka“.

A CO MÁME DĚLAT MY LIDÉ?

Rád bych zde podtrhl jednu konkrétní výzvu z tohoto apoštolského listu: my lidé jsme povoláni k tomu, abychom nepřestávali žasnout: „Kdyby nám chyběl úžas nad velikonočním tajemstvím, přítomným v konkrétní podobě svátostných znamení, riskovali bychom, že oceán milosti, který zaplňuje každý obřad, nás neprostoupí.“

Zvláště my, kteří se do slavení liturgie zapojujeme velmi aktivně, jsme vystaveni určitému nebezpečí „profesionalizace“, tedy že se budeme stylizovat do rolí odborníků, kterým je všechno jasné a které už nic nepřekvapí. Především z našeho života se nikdy nesmí vytratit úžas nad tím, že „s Bohem se můžeme setkat skrze novou skutečnost vtělení, která při poslední večeři vyústí až do krajnosti, do touhy být námi pozřeni“.

Je tedy nezbytné, vybízí nás papež František, znovu a znovu si připomínat, že „poznání Kristova tajemství, což představuje zásadní otázku pro náš život, nespočívá v myšlenkovém přijetí nějaké ideje, ale ve skutečném bytostném spojení s osobou Krista“, že liturgie se především nezabývá znalostmi, ale je na prvním místě „chválou a díkůvzdáním“.

Kéž nám v tom pomáhá právě onen nádherný text Svatého otce Františka.

otec Zdeněk Drtka

Foto: Radek Hanskut - Člověk a víra; Long Thiên CC BY-SA 2.0 - Flickr.com

ZBYNĚK PAVIENSKÝ ČAČIKANO ROM CZINA (SPRAVEDLIVÝ ROM)

CEFERINO ŽIVIL SVOJI RODINU PRODETEM KONÍ, COŽ BYLA OBVYKLÁ ROMSKÁ ČINNOST.

